1. EØF-traktatens artikel 177, der hviler på en klar adskillelse mellem de nationale retters og Domstolens kompetence, giver ikke Domstolen mulighed hverken for at tage sagens faktum under påkendelse eller for at efterprøve grundene til begæringen om fortolkning. Domstolen er kompetent til at udtale sig om fortolkningen af traktaten og retsakter vedtaget af institutionerne, men kan ikke anvende disse på et konkret forhold, da denne anvendelse henhører under den nationale rets kompetence.
2. En sundhedskontrol, der foretages ved grænsen ved indførsel af varer, er — uanset om den er systematisk eller ej — en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion i den i traktatens artikel 30 forudsatte betydning og er forbudt ved denne bestemmelse, medmindre den falder ind under en af de i fællesskabsretten hjemlede undtagelser, navnlig traktatens artikel 36.
3. Med forbehold af den ovenfor nævnte undtagelse trådte forbudet mod sundhedskontrol for de produkter, som omhandles i forordning nr. 14/64 og nr. 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød, i kraft på disse forordningers ikrafttrædelsestidspunkt.
4. Artikel 36's formål er ikke at forbeholde visse områder for medlemsstaternes enekompetence, men artiklen tillader, at der ved national lovgivning gøres undtagelse fra princippet om fri bevægelighed i det omfang, dette er og forbliver begrundet for at nå de i artiklen nævnte mål.
5. Selv om systematisk sundhedskontrol ved grænsen af de i direktiv nr. 64/432 og 64/433 omhandlede produkter ikke længere er nødvendig og derfor ej heller begrundet i medfør af artikel 36 efter det tidspunkt, som i direktiverne er fastsat for ikrafttrædelse af de nationale regler, der er nødvendige til overholdelse af direktiverne, og selv om opfyldelsen af de sundhedsmæssige krav principielt skal fremgå alene ved kontrollen af de dokumenter (sundhedscertifikat, hygiejneattest), der skal ledsage produkterne, er stikprøvevis gennemførte veterinær- eller sundhedsundersøgelser ikke udelukket under forudsætning af, at de ikke finder sted i et sådant omfang, at de udgør en skjult begrænsning i samhandelen mellem medlemsstater. Det tilkommer i givet fald de nationale domsmyndigheder at afgøre, såfremt dette er omtvistet, om de anfægtede former for kontrol er uforenelige med kravene i artikel 36.
6. Afgifter, som pålægges på grund af sundhedskontrol af varer ved disses passage over grænsen, må betragtes som afgifter med tilsvarende virkning som told.
7. Afgifter, der pålægges af de forskellige offentlige myndigheder ved sundhedskontrol i medlemsstaterne selv både af indenlandske og importerede produkter, er interne afgifter, som henhører under forbudet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 95.

I sag 35/76

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Pretore (underretten) di Susa er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

SIMMENTHAL S.p.A., Monza,

og

DET ITALIENSKE FINANSMINISTERIUM,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 9 ff, 30 ff og 96, samt af artikel 12 i forordning 14/64/EØF og artikel 22 i forordning nr. 805/68/EØF,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene A. M. Donner og P. Pescatore, dommerne J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco og A. Touffait,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i EØF-Domstolens statut, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

1. Artikel 32 i lovbekendtgørelsen om det italienske sundhedsvæsen (kongeligt dekret nr. 1265 af 27. juli 1934 — Gazzetta Ufficiale (lovtidende) nr. 186 af 9. august 1934) bestemmer, at der ved import af levende dyr, fersk kød og andre kødprodukter samt af slagteaffald skal foretages en sundhedskontrol ved grænsen. De nærmere bestemmelser for gennemførelse af denne artikel findes i artikel 45 i veterinærreglementet (dekret fra republikkens præsident nr. 320 af 8. februar 1954, Gazzetta Ufficiale nr. 142 af 24. juni 1954), hvorefter embedsdyrlægerne eller de dyrlæger, som af staten er bemyndiget hertil, efter undersøgelsen udsteder en særlig passerseddel, der skal afleveres til toldvæsenet, som ikke må lade varen komme ind, såfremt der ikke afleveres en passerseddel.

Hjemmelen for at opkræve afgifterne for veterinærkontrol ved grænsen findes i en lov fra 1888. De for 1973 gældende afgiftssatser er fastsat i lov nr. 1239 af 30. september 1970 (GU nr. 26 af 1. 2. 1971).

Den 26. juli 1973 indførte sagsøgeren i hovedsagen (herefter benævnt *sagsøgeren)* fra Frankrig via Modane et parti oksekød beregnet til menneskeføde. Produkterne blev pålagt afgifter for veterinærkontrollen med et beløb på 581 480 lire.

Selskabet Simmenthal fandt, at veterinærkontrollen ved grænsen og de herfor opkrævede afgifter udgjorde sådanne hindringer for de frie varebevægelser, der er forbudt i fællesskabsretten, og anlagde sag ved Pretore di Susa med påstand om tilbagebetaling af de beløb, som det gjorde gældende var erlagt uberettiget. Da den italienske ret fandt, at der i tvisten var rejst spørgsmål om fortolkning af fællesskabsretten, stillede den i henhold til EØF-traktatens artikel 177 De europæiske Fællesskabers Domstol følgende spørgsmål:

»a) Skal EØF-traktatens artikel 30 ff, artikel 12 i forordning nr. 14/64/EØF samt artikel 22 i forordning nr. 805/68/EØF — under hensyn til de bestemmelser om harmonisering af lovgivningerne, som er indført ved Rådets direktiver nr. 64/432/EØF og 64/433/EØF for at give den fælles markedsordning for oksekød de ønskede virkninger — fortolkes således, at en sundhedskontrol ved grænsen, der er *obligatorisk og systematisk,* er en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførsels- og udførselsrestriktion, og *fra hvilket tidspunkt?*

b) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal EØF-traktatens artikel 36 fortolkes således, at en sådan obligatorisk og systematisk sundhedskontrol, som foretages i henhold til artikel 32 i Den italienske Republiks lovbekendtgørelse om sundhedsvæsenet (kongeligt dekret nr. 1265 af 27. juli 1934), stadig er *»begrundet«* efter udstedelsen af de nævnte direktiver om harmonisering af sundhedslovgivningerne?

c) Såfremt de foregående spørgsmål besvares benægtende, vil EØF-traktatens artikel 9 ff eller EØF-traktatens artikel 95 da finde anvendelse, såfremt der i en medlemsstat findes en forpligtelse til for sundhedskontrol med dyr og oksekød at betale forskellige beløb, hvoraf nogle opkræves for indførte varer for sundhedskontrol ved grænsepassagen, mens andre opkræves for intern kontrol af tilsvarende indenlandske eller fremmede varer, og som frembyder følgende kendetegn:
   — grænsekontrollen gennemføres ved siden af den interne kontrol og de tilsvarende vederlag;
   — for den interne kontrol er der ikke fastsat en bestemt afgift, men et »vederlag« for udstedelse af certifikat for den foretagne kontrol;
   — grænseafgiften består af et fast beløb, mens »vederlagene« for den interne kontrol er variable;
   — de »faste grænseafgifter« opkræves med et fast beløb pr. dyr eller i forhold til varemængden, mens »vederlagene« for den interne kontrol varierer og er omvendt proportionale i forhold til antal og mængde?

Selv om det første spørgsmål og derfor også det andet tager sigte på sundhedskontrol ved udførsel, fremgår det af en undersøgelse af sagsakterne, at hovedsagen udelukkende angår kontrol ved indførslen.

Det fremgår af de stillede spørgsmål set under ét, at den præjudicielle forelæggelse vedrører kontrol ved indførsel.

Forelæggelseskendelsen af 6. april 1976 blev registreret på Domstolens justitskontor den 22. april 1976.

I overensstemmelse med artikel 20 i protokollen vedrørende EØF-Domstolens statut er der indgivet skriftlige indlæg af Kommissionen og sagsøgeren.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg indgivet til Domstolen

A — Indlæg fra Kommissionen

Efter Kommissionens formening er spørgsmålet i grunden, om den obligatoriske og systematiske kontrol, som ved den italienske grænse foretages af oksekød indført fra andre medlemsstater i henhold til artikel 32 i lovbekendtgørelsen om sundhedsvæsenet og artikel 45 i sundhedsordningen, er begrundet i medfør af EØF-traktatens artikel 36, når henses til, at samhandelen inden for Fællesskabet af disse produkter er underkastet en særlig regulering i følgende fællesskabsretsakter:

- Rådets forordning nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT-specialudgave 1968 (I), s. 179; org. ref. JO L 148 af 28. 6. 1968, s. 24);
- direktiv nr. 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet (EFT-specialudgave 1963-1964; org. ref. JO L 121 af 29. 7. 1964, s. 2012);
- Rådets direktiv nr. 72/461/EØF af 12. december 1972 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet (JO L 302 af 31. 12. 1972, s. 24).

Efter Kommissionens opfattelse er der ved flere af Domstolens domme givet et tilstrækkeligt grundlag til ved analogi at løse problemet om sundhedskontrol af oksekød og de i forbindelse hermed opkrævede afgifter (Domstolens dom af 17. februar 1976, sag 45/75 *Rewe,* Sml. 181; Domstolens dom af 5. februar 1976, sag 87/75 *Bresciani,* Sml. 129 og Domstolens dom af 20. maj 1976, sag 104/76, *Centrafarm,* Sml. 613). Når den italienske ret ikke straks har truffet en afgørelse, må det efter Kommissionens mening sættes i forbindelse med dom nr. 232/75 af 30. oktober 1975 fra den italienske forfatningsdomstol, som kunne føre Pretore di Susa til en fortolkning gående ud på, at han havde pligt til i sidste instans at forelægge sagen for forfatningsdomstolen for at få afgjort, om de italienske regler var forfatningsstridige, hvis de krænkede fællesskabslovgivningen. Disse betragtninger forklarer, at der bør gives præcise svar på de spørgsmål, Domstolen har fået forelagt.

Under en redegørelse for den italienske lovgivning om veterinærkontrol har Kommissionen anført, at der faktisk gennemføres tre former for kontrol ved import af kød:

- en *administrativ* kontrol af, om det medfølgende sundhedscertifikat, der er udleveret af afsendelseslandets myndigheder og ledsager varen, er ægte. Denne undersøgelse, som er af toldmæssig art, er normal praksis ved toldbehandling eller frigivelse til forbrug;
- en *veterinær*kontrol vedrørende godkendelse af den importerede vares sundhedsmæssige stand. Denne kontrol, der foretages i henhold til sundhedsordningen, sker åbenbart kun af importerede varer men erstatter dog ikke den kontrol, som indenlandsk produceret kød er underkastet;
- når det importerede kød endelig er blevet »indenlandsk«, skal det ved ankomsten til bestemmelsesstedet påny underkastes inspektion af *sundhedsmæssig* karakter, der svarer til den, som indenlandsk kød underkastes, før det kan sælges.

Hvad angår afgifterne for veterinærkontrollen anfører Kommissionen, at disse afgifter som følge af, at de hører til den veterinærkontrol, som foretages ved grænsen, ikke er et led i et almindeligt afgiftssystem og kun pålægges varerne i deres egenskab af import- eller eksportvarer, således at de indenlandske varer er fritaget.

Kommissionen bemærker, at fællesskabsreglerne på området for de sundhedsmæssige foranstaltninger ved handel med levende dyr og kød, findes i en række direktiver, der er udstedt med hjemmel i traktatens artikel 43 og 100, nemlig:

— Rådets direktiv nr. 64/432 af 26. juni 1964 (EFT-specialudgave 1963-1964, s. 154; org. ref. JO 121 af 29. 7. 1964, s. 1977), der kun angår kvæg og svin og de sundhedsmæssige problemer og krav, der gælder for samhandelen inden for Fællesskabet (meget strenge garantier);
— Rådets direktiv nr. 64/433 af 26. juni 1964 (EFT-specialudgave 1963-1964, s. 175; org. ref. JO 121 af 29. 7. 1964, s. 2012), der angår kød fra alle husdyr, der er beregnet til menneskeføde, alt set ud fra et hygiejnisk synspunkt og ud fra de krav, der gælder for samhandelen inden for Fællesskabet (mindre strenge garantier);
— Rådets direktiv nr. 72/461 af 12. december 1972 (JO L 302 af 31. 12. 1972, s. 24) angår ligeledes alt kød, der lovligt omsættes inden for Fællesskabet og fastsætter meget strenge garantier på det sundhedsmæssige område: dette direktiv supplerer således direktiv nr. 64/433;
— Rådets direktiv nr. 72/462 af 12. december 1972 (JO L 302 af 31. 12. 1972, s. 28) indfører Fællesskabets ordning for import af kvæg, svin og fersk kød fra tredjelande, og direktivet bestemmer, at der for import af disse produkter skal gælde særlige og meget strenge sundhedsmæssige og administrative krav.

Disse direktivers formål er at bidrage til virkeliggørelsen af den fælles landbrugspolitik ved, at de nationale lovgivninger om sundhedsvæsenet navnlig harmoniseres for at fjerne hindringerne for samhandelen inden for Fællesskabet. Ifølge den teknik, der er indbygget i den gensidige anerkendelse af kontrollen, og som anvendes i flere harmoniseringsdirektiver, er medlemsstaterne forpligtet til at udføre den i direktiverne foreskrevne sundhedskontrol ved forsendelse af produkterne og herved udlevere det »EØF-certifikatet«, der ledsager de varer, som er bestemt til andre medlemsstater. EØF-sundhedscertifikatet er en betingelse sine qua non for at få adgang til Fællesskabet og udleveres kun, dersom dyrerne ved kontrollen ikke udviser noget symptom på sygdom eller, for det ferske køds vedkommende, dersom det stammer fra helt sunde dyr og er egnet til menneskeføde. Når modtagerstatens toldmyndigheder har konstateret, at certifikatet er ægte, og at varerne svarer hertil, er det ikke nødvendigt at undersøge certifikatets grundlag og pålidelighed.

Ved disse direktiver tilsigtes det dels at forebygge kvægsygdomme og dels at iværksætte kampen mod dem og sørge for, at beskyttelsen faktisk fungerer, og de harmoniserede den i landene foretagne kontrol, ikke ved at ophæve dem men ved at gøre dem mere effektive og fastsætte det tidspunkt, hvorpå de skal ske: nemlig ved varernes forsendelse fra afsenderstaten.

Af alt dette fremgår det klart, at fællesskabslovgivningen fremtræder som et fuldstændigt hele, og at medlemsstaterne ikke længere ensidigt kan træffe forholdsregler på ovennævnte område under tilsidesættelse af de fælles fremgangsmåder.

Dette synspunkt strider ikke mod EØF-traktatens artikel 36. De nationale lovbestemmelser, som artikel 36 tillader som en undtagelse fra pligten til at fjerne de kvantitative restriktioner, kan faktisk være genstand for Fællesskabets harmoniseringsforanstaltninger i medfør af artikel 43 og 100, der eventuelt kan medføre begrænsninger i medlemsstaternes frihed. Som følge af, at en fælles sundhedsmæssig ordning har erstattet medlemsstaternes nationale ordninger, kan disse ikke længere ensidigt påberåbe sig grundene i artikel 36 uden at tage hensyn til de fælles fremgangsmåder.

Kommissionen, der herefter gennemgår spørgsmålet, i hvilket omfang modtagerlandet endnu kan foretage yderligere kon-

trol, skønt afsenderlandet skal foretage obligatorisk og systematisk sundhedskontrol, begrænser denne mulighed til følgende tilfælde:

a) den administrative og toldmæssige kontrol, som navnlig vedrører EØF-certifikatets ægthed;
b) den stikprøvevise, fakultative kontrol, hvis formål er at undersøge, om afsenderlandet overholder de fællesskabsretlige krav;
c) den obligatoriske og systematiske, men dog midlertidige kontrol, når den foretages som beskyttelsesforanstaltning, i hvilket tilfælde den ikke er generel men af en særlig karakter og behørigt godkendt eller tilladt af Kommissionen;
d) den endog systematiske kontrol af et bestemt og isoleret vareparti med henblik på at rette eventuelle fejl i EØF-certifikatet.

På fælleskabslovgivningens nuværende stade er der derfor ikke længere plads for en permament, obligatorisk og systematisk sundhedskontrol, der af en medlemsstat ensidigt pålægges varer fra andre medlemsstater, og en sådan kontrol er en foranstaltning med tilsvarende virkning som de forbudte kvantitative restriktioner. Dersom de var lovlige, ville de bringe den fælles landbrugspolitik i fare og ødelægge harmoniseringen af lovgivningerne.

Alene det faktum, at der foretages kontrol ved den italienske grænse, er tilstrækkeligt til, at formålet med de fælles regler, som er at sikre ligebehandling mellem indenlandske varer og varer fra de andre medlemsstater, bringes i fare.

Det må konkluderes, at den anfægtede kontrol

— er et supplement til den, som foretages af indenlandske produkter, der indføres på halvøen,
— er en hindring for samhandelen inden for Fællesskabet,
— er en vilkårlig forskelsbehandling til skade for produkter fra andre medlemsstater,
— ikke er begrundet, thi fællesskabsforskrifterne yder den størst mulige garanti for sundheden, idet produkterne allerede er blevet kontrolleret ved afsendelsen efter særlige og strengere betingelser end dem, som gælder i italiensk lovgivning,
— er en afvisning af det fundamentale princip, som ligger i harmoniseringen af lovgivningerne, og som giver sig udtryk i den gensidige anerkendelse af den kontrol, som afsenderlandets myndigheder har foretaget, og af det EØF-certifikat, som ledsager varen,
— ikke kan forsvares med en henvisning til, at der er risiko for spredning af bestemte sygdomskim,
— bør, hvad angår det ferske kød strengt taget end ikke accepteres som »stikprøver«, idet italiensk lovgivning faktisk bestemmer, at kød fra de andre medlemsstater, på samme måde som indenlandsk kød, skal underkastes en obligatorisk og systematisk sundhedskontrol på bestemmelsesstedet,
— ikke er begrundet efter traktatens artikel 36, idet medlemsstaterne har givet afkald på kompetencen til ensidigt at træffe foranstaltninger til gunst for de fællesskabsgarantier, der hjemles i den nævnte artikel,
— ej heller, da den er permanent, kan begrundes under henvisning til hastende, uforudsete, ekstraordinære og særlige situationer, som er typiske for de beskyttelsesklausuler, der er nævnt i direktiverne.

Hvad angår afgifterne for kontrollen bemærker Kommissionen, at de

— opkræves ved grænsen,
— udelukkende pålægges importerede varer,
— ikke er led i et internt afgiftssystem, som behandler indenlandske og importerede produkter ens,
— ikke modsvarer en individuel tjenesteydelse over for importøren, der kan retfærdiggøre opkrævningen af en afgift,
— i det omfang de pålægges varer fra andre medlemsstater — er en hin-

dring for de frie varebevægelser og som sådanne uforenelige med traktatens artikel 9 og 13, stk. 2 og med artikel 12 i forordning nr. 14/64.
Kommissionen henviser i så henseende til Domstolens dom af 5. februar 1976 (sag 87/75 Bresciani).

Det alternativ, der i tredje spørgsmål opstilles mellem traktatens bestemmelser om afgifter med tilsvarende virkning som told (artikel 9 og 13) og dem, der forbyder diskriminerende interne afgifter (artikel 95), har ikke noget retligt grundlag, da der i italiensk lovgivning ikke er hjemmel for sundhedskontrol eller for afgifter, som pålægges indenlandske produkter på samme produktionsstadium som importerede produkter.

Kommissionen foreslår, at der svares således på de spørgsmål, der er forelagt Domstolen:

»1) Pligten til, i samhandelen inden for Fællesskabet, at lade foretage sundhedskontrol ved udførsel og indførsel af fersk kød og levende dyr, der er omfattet af direktiverne om harmonisering af sundhedslovgivningerne, er en foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative restriktioner, som er forbudt ved denne bestemmelse med forbehold af de bestemmelser i de nævnte direktiver, der indeholder en beskyttelsesklausul.
Forbudet mod foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative restriktioner træder, hvad angår de af en fælles ordning af landbrugsmarkederne omfattede produkter, i kraft på det tidspunkt, der er fastsat i forordningerne om oprettelse af de nævnte ordninger for indførslens vedkommende, og den 1. januar 1962 for udførslens vedkommende.

2) En ensidigt pålagt afgift, der rammer de produkter, som omsættes inden for Fællesskabet, som følge af, at de passerer grænsen, er — uden hensyn til sin benævnelse og teknik — en afgift med tilsvarende virkning som told«.

B — Indlæg fra sagsøgeren

Ved sin undersøgelse af spørgsmålene er sagsøgeren kommet til det resultat, at der i virkeligheden kun foreligger to. I det første, der omfatter spørgsmål 1 og 2, spørges der, om fællesskabsretten stadig hjemler medlemsstaterne ret til at foretage en sundhedskontrol ved grænsen, og da inden for hvilke grænser og efter hvilke kriterier, mens det andet (forelæggelseskendelsens spørgsmål 3) tager sigte på at udbygge domstolenes praksis vedrørende spørgsmålet, om det er lovligt at opkræve sundhedsafgifter.

For at besvare det første af disse spørgsmål har sagsøgeren gennemgået de gældende italienske bestemmelser og anfører, at den italienske lovgivning om sundhedskontrol ved indførsel af levende dyr og fersk kød kræver obligatorisk og systematisk kontrol, dvs. kontrol, der foretages af hvert enkelt dyr og af hver enkelt parti kød, og undersøgelsen foretages ved grænsen, hvorefter der skal udstedes et særligt dokument, formular nr. 9, der kaldes »passerseddel«. Formålet med grænsekontrollen er at beskytte dyrenes sundhed. Beskyttelsen af menneskets sundhed, navnlig i forbindelse med produkter beregnet til menneskeføde, sikres ved andre regler, nemlig »anordning om sundhedskontrol af kød« godkendt ved kgl. dekret nr. 3298 af 20. december 1928, i henhold til hvilket alt kød uanset oprindelse, og hvad enten det er indført eller indenlandsk produceret, skal underkastes sundhedsmæssig undersøgelse, før det kan frigives til forbrug. Heraf følger, at de importerede produkter efter sundhedskontrollen ved grænsen under alle omstændigheder desuden underkastes den almindelige undersøgelse i forbindelse med »den sundhedsmæssige kontrol«, når de er beregnet til menneskeføde.

Herpå har sagsøgeren gennemgået fællesskabslovgivningen om sundhedskontrol i handelen med levende dyr og oksekød og drager heraf den konklusion, at hvis fællesskabsreglen om obligatorisk kontrol

ved afsendelsen ikke udelukker, at der muligvis senere foretages kontrol i modtagerlandet, kan der dog herved kun blive tale om fakultativ kontrol, som foretages tilfældigt, usystematisk og stikprøvevis. Der ligger i selve begrebet: tilnærmelse af lovgivningerne et princip om medlemsstaternes gensidige anerkendelse såvel af kontrollen som af de tilsvarende certifikater.

Efter sagsøgerens formening opfylder de italienske foranstaltninger, der er vedtaget til gennemførelse af direktiverne om harmonisering af sundhedsforskrifterne i samhandelen inden for Fællesskabet med levende dyr og fersk kød, kun tilsyneladende direktivernes krav.

Skønt det i disse gennemførelsesregler bestemmes, at dyrlægerne ved grænsen skal udlevere formular nr. 9, der omtales i veterinærbekendtgørelsen, og stemple sundhedscertifikaterne *»uden yderligere formaliteter«*, lader de imidlertid ved henvisning til formular nr. 9 klart forstå, at reglerne i bekendtgørelsen om sundhedsforskrifter og den anordning, der kræver indenlandsk systematisk kontrol, stadig er i kraft.

Efter en undersøgelse af den kontrol ved grænsen, der er foretaget i lyset af forbudet mod kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning konstaterer sagsøgeren, at denne kontrol, endog bortset fra harmoniseringen, kun vedrører importerede varer, og at den derfor er en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion, således som det fremgår af Kommissionens direktiv nr. 70/50/EØF af 22. december 1969 (EFT-specialudgave 1971 (I), s. 10; org. ref. JO 13 af 19. 1. 1970). Den omstændighed, at det undersøgte område er genstand for harmoniserede regler på fællesskabsplan, der har indført et fuldkomment system med kontrol og certifikater, som erstatter den indenlandske kontrol og de indenlandske certifikater og er anerkendt medlemsstaterne imellem, bør føre til, at der ikke kan være nogen tvivl med hensyn til, at den systematiske kontrol ved grænsen har karakter af en foranstaltning med tilsvarende virkning. Endog selv om direktiverne giver medlemsstaterne mulighed for at forbyde, at levende dyr og fersk kød indføres på deres område, når bestemte krav ikke er opfyldt (artikel 6, stk. 3 i direktiv nr. 64/432 og artikel 5, stk. 1 i direktiv nr. 64/433), indebærer en sådan mulighed for at nedlægge forbud ikke, at en systematisk og obligatorisk kontrol er lovlig. Den mulighed, der således er indrømmet medlemsstaterne, er i øvrigt slet ikke diskretionær, den skal være begrundet og kunne kontrolleres af erhvervslivet. Der er endog, i tilfælde af tvist om forbudets berettigelse, i direktiverne fastsat en særlig fællesskabsprocedure med udtalelse fra en veterinærekspert. Hvad angår det tidspunkt, fra hvilket kontrollen ved grænsen skal betragtes som en foranstaltning med tilsvarende virkning, mener sagsøgeren, at det nævnte tidspunkt må falde sammen med den i de pågældende direktiver fastsatte frist for at vedtage de nationale foranstaltninger til deres gennemførelse.

Hvad angår spørgsmålet, om kontrollen ved grænsen eventuelt kan være begrundet efter artikel 36, når henses til vedtagelsen af harmoniseringsdirektiverne, gør sagsøgeren gældende, at begrænsningerne i henhold til artikel 36 ikke er institutionaliseret, men, som det fremgår af *Rewe*-dommen (Domstolens dom af 8. juli 1975, sag 4/75, Sml. s. 843) derimod bestemt til at forsvinde lidt efter lidt ved den harmonisering af lovgivningerne, der alene kan sikre den effektive fjernelse af enhver handelsrestriktion.

Problemet ligger derfor i, hvor intens harmoniseringen skal være, hvilket synes forholdvis let at løse, når man som i nærværende sag står over for en fuldstændig og udtømmende harmonisering, som hviler på tekniske forskrifter og et ensartet kontrolsystem. Den omstændighed, at der findes harmoniseringsdirektiver, som erstatter et gældende indenlandsk kontrolsystem med ensartet kontrol og ensartede

certifikater, bevirker, at traktatens artikel 36, første punktum, ikke længere kan påberåbes for at begrunde systematisk sundhedskontrol ved grænsen.

Sagsøgeren bemærker videre, at når sundhedskontrol ved grænsen kun foretages af importerede produkter, foreligger der således en »vilkårlig forskelsbehandling«, der altså er forbudt ved EØF-traktatens artikel 36, andet punktum. Det kan ikke med henvisning til Domstolens dom af 8. juli 1975, sag 4/75, Rewe, præmis 8 indvendes, at en forskelsbehandling ikke kan være en forbudt diskrimination, fordi — og dette gælder uanset om der er alvorlig risiko for udbredelse af sygdomskim, hvis der ikke foretages kontrol ved grænsen — de gældende fællesskabsprocedurer i henhold til direktiverne (artikel 8, stk. 2 i direktiv nr. 64/432) udelukker anvendelsen af artikel 36.
Om opkrævningen af afgifter for kontrollen ved grænsen har sagsøgeren den opfattelse, at anvendelsesområderne for henholdsvis artikel 9 ff og artikel 95 må præciseres. Han gør gældende, at de omtvistede sundhedsafgifter adskiller sig fra den betaling, der er modydelsen for den kommunale dyrlæges kontrol i indlandet, før kødet frigives til forbrug på bestemmelsesstedet.

Sundhedsafgifterne
- modsvarer ikke en tjenesteydelse, eftersom præstationen foretages i almenhedens interesse;
- har samme beskyttelsesvirkning som told:
  - de pålægges kun importerede varer;
  - opkrævningen har et præcist formål (beskyttelse af dyrenes sundhed), som adskiller sig fra formålet med den kontrol, der foretages i indlandet, og den er endvidere undergivet særlige betingelser og forskrifter.

Sagsøgeren foreslår derfor, at Pretore di Susa's spørgsmål besvares på følgende måde:

»a) Fra udløbet af fristen for vedtagelse af nationale foranstaltninger til gennemførelse af Rådets direktiv nr. 64/432/EØF og 64/433/EØF er en sundhedskontrol, der ved grænsen foretages af levende dyr og fersk kød fra andre medlemsstater, en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion i betydningen efter traktatens artikel 30 ff og artikel 22 i forordning nr. 805/68/EØF.
b) Efter udløbet af fristen for vedtagelse af nationale foranstaltninger til gennemførelse af de ovennævnte direktiver er en sundhedskontrol ved grænsen ikke længere begrundet efter artikel 36 ved ekspedition af levende dyr og fersk kød fra de andre medlemsstater, den er under alle omstændigheder en vilkårlig forskelsbehandling efter betydningen i artikel 36, andet punktum.
c) De afgifter, der opkræves for sundhedskontrollen ved grænsen af levende dyr og fersk kød fra de andre medlemsstater, er en afgift med tilsvarende virkning som told, uanset hvilket kriterium der ligger til grund ved opkrævningen«.

I retsmødet den 26. oktober 1976 har sagsøgeren, repræsenteret af Emilio Cappelli, advokat i Rom, den italienske regering, repræsenteret af sin befuldmægtigede Marzano, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin befuldmægtigede Abate, afgivet mundtlige indlæg.

Den italienske regering har i sit mundtlige indlæg bestridt, at der ved import af levende dyr og fersk kød foretages systematisk kontrol; der foretages stikprøver, og således må det også naturnødvendigt forholde sig, når henses til de enorme mængder kvæg, svin og fersk kød, der årligt indføres til Italien. I så henseende har den italienske regering forelagt en oversigt, hvori der er foretaget en sammenligning mellem importen i 1975 og den i 1974 foretagne kontrol, og som i resumé viser følgende:

	Import i 1975	Kontrol foretaget 1974
Kvæg	2 082 415	24 068
Svin	431 846	4 633
Fersk kød	4 483 250 dobbeltcentre	160 994

Den italienske regering slutter heraf, at spørgsmålene er irrelevante. På det principielle plan bemærker den desuden, at traktaten er Fællesskabets forfatning, og at de harmoniseringsforanstaltninger, der vedtages af Kommissionen eller Rådet ved udøvelse af deres lovgivningsbeføjelse, derfor ikke kan medføre, at medlemsstaterne må give afkald på de beføjelser, som traktaten og her navnlig artikel 36 giver dem på området for sundhedskontrol, eller at staterne helt kan fratages disse beføjelser.

I modsætning til, hvad Kommissionen antager, er fællesskabsretten på området for sundhedskontrol ikke udtømmende: fællesskabsretten har fastsat et minimum, som medlemsstaterne kan supplere med nationale foranstaltninger.

Den italienske regering kritiserer Kommissionen, for så vidt denne hævder, at kun en lejlighedsvis kontrol er tilladt; er kontrollen tilladt, er det medlemsstaten, der er beføjet til at give nærmere regler for dens udførelse.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 23. november 1976.

Præmisser

1 Ved kendelse af 6. april 1976, registreret på Domstolens justitskontor den 22. april samme år, har Pretore (underretten) i Susa i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt en række spørgsmål om fortolkningen af EØF-traktatens artikel 9-17, 30-36 og 95, af artikel 12 i Rådets forordning nr. 14/64/EØF af 5. februar 1964 om gradvis oprettelse af en fælles markedsordning for oksekød (JO 34 af 27. 2. 1964, s. 562) og af artikel 22 i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT-specialudgave 1968 (I), s. 179; org. ref. JO L 148 af 28. 6. 1968, s. 24) samt af reglerne i to direktiver fra Rådet, nr. 64/432/EØF (EFT-specialudgave 1963-1964, s. 154; org. ref. JO 121 af 29. 7. 1964, s. 1977) og nr. 64/433/EØF (EFT-specialudgave 1963-1964, s. 175; org. ref. JO nr. 121 af 29. 7. 1964, s. 2012), begge af 26. juni 1964, vedrørende sundhedsmæssige problemer, det første på området for handelen inden for Fællesskabet med kvæg og svin, det andet på området for handelen med fersk kød inden for Fællesskabet;

2 disse spørgsmål er rejst under en sag, som sagsøgeren i hovedsagen (herefter benævnt *sagsøgeren)* har anlagt mod den italienske forvaltning med krav om tilbagebetaling af afgifter, der er blevet opkrævet ved en veterinærkontrol, som i henhold til national lovgivning er foretaget af en sending oksekød beregnet til menneskeføde, der blev indført fra Frankrig til Italien den 26. juli 1973.

3 ifølge sagsøgeren var det uberettiget at opkræve afgifterne, dels fordi obligatorisk og systematisk sundhedskontrol — som den i sagen foreliggende — efter ikrafttrædelse af sundhedsdirektiverne af 26. juni 1964 er en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion og forbudt ved traktaten, hvoraf følger, at afgifter, der opkræves i forbindelse hermed, er ulovlige, og dels fordi det under alle omstændigheder er en overtrædelse af traktatens artikel 9 og 13, der forbyder opkrævning af enhver afgift med tilsvarende virkning som indførselstold, at opkræve afgifter for en sådan kontrol;

4 ved den harmonisering, som direktiverne har foretaget af de nationale bestemmelser om sundhedskontrol af visse former for kød samt af kvæg og svin, og deres krav om, at de nødvendige kontrolforanstaltninger skal ske i den afsendende medlemsstat, er den systematiske kontrol ved grænsen af de nævnte produkter blevet overflødig og er følgelig ikke begrundet i den i traktatens artikel 36 forudsatte betydning.

5 Den italienske Republiks regering har bestridt, at sundhedskontrollen af de af direktiverne omfattede produkter foretages systematisk, og har fremlagt dokumenter, der skal bevise, at det ikke er tilfældet;

6 som konsekvens heraf har regeringen udtrykt tvivl om, hvorvidt de stillede spørgsmål er relevante.

7 EØF-traktatens artikel 177, der hviler på en klar adskillelse mellem de nationale retters og Domstolens kompetence, giver ikke Domstolen mulighed hverken for at tage sagens faktum under påkendelse eller for at efterprøve grundene til begæringen om fortolkning;

8 Domstolen er kompetent til at udtale sig om fortolkningen af traktaten og retsakter vedtaget af institutionerne, men kan ikke anvende disse på et konkret forhold, da denne anvendelse henhører under den nationale rets kompetence.

Vedrørende det første spørgsmål

9 Det første spørgsmål er, om EØF-traktatens artikel 30 ff, artikel 12 i forordning nr. 14/64/EØF samt artikel 22 i forordning nr. 805/68/EØF — under hensyn til de bestemmelser om harmonisering af lovgivningerne, som er indført ved Rådets direktiver nr. 64/432/EØF og 64/433/EØF for at give de fælles markedsordninger for oksekød og svinekød de ønskede virkninger — skal fortolkes således, at en sundhedskontrol ved grænsen, der er obligatorisk og systematisk, er en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførsels- eller udførselsrestriktion, og fra hvilket tidspunkt.

10 Ifølge EØF-traktatens artikel 30 er kvantitative indførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning forbudt mellem medlemsstaterne;

11 artikel 12 i forordning nr. 14/64/EØF og artikel 22 i forordning nr. 805/68/EØF indeholder for de produkter, der er omfattet af den fælles markedsordning for oksekød, lignende forbud, der trådte i kraft på det i forordningerne fastsatte tidspunkt og før overgangsperiodens udløb;

12 dette forbud får virkning, så snart de pågældende foranstaltninger direkte eller indirekte, aktuelt eller potentielt kan hindre medlemsstaternes indbyrdes import;

13 disse betingelser er opfyldt hvad angår levende dyr og kød beregnet til menneskeføde, når der i en medlemsstat foretages obligatorisk sundhedskontrol ved grænsen;

14 særligt som følge af den forsinkelse, kontrollen nødvendigvis må medføre, og de ekstra transportomkostninger, dette kan påføre importøren, vil den omhandlede kontrol gøre importen mere vanskelig eller mere byrdefuld;

15 heraf følger, at en sundhedskontrol, der foretages ved grænsen ved indførsel af levende dyr eller kød til ernæringsformål — uanset om den er systematisk eller ej — er en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion i den i traktatens artikel 30 forudsatte betydning og er forbudt ved

denne bestemmelse, medmindre den falder ind under en af de i fællesskabsretten hjemlede undtagelser, navnlig i traktatens artikel 36;

16 med forbehold af den ovenfor nævnte undtagelse trådte forbudet mod sådanne foranstaltninger for de produkter, som omhandles i forordning nr. 14/64 og nr. 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød, i kraft på disse forordningers ikrafttrædelsestidspunkt.

Vedrørende det andet spørgsmål

17 For det tilfælde, at der måtte blive svaret bekræftende på det første spørgsmål, spørger den nationale ret, om EØF-traktatens artikel 36 skal fortolkes således, at en sådan obligatorisk og systematisk sundhedskontrol, som foretages i henhold til artikel 32 i lovbekendtgørelsen om sundhedsvæsenet i den italienske republik, stadig er »*begrundet*« efter udstedelsen af de nævnte direktiver om harmonisering af sundhedslovgivningerne.

18 I traktatens artikel 36 gøres der undtagelse fra forbudet mod restriktioner vedrørende indførsel, udførsel eller transit, når sådanne foranstaltninger er begrundet i hensynet til beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed;

19 da de restriktioner, som tillades i artikel 36, indebærer en undtagelse fra det grundlæggende princip om frie varebevægelser, er de kun i overensstemmelse med traktaten, når de er begrundet, dvs nødvendige for at nå de i bestemmelsen opstillede mål og navnlig for at beskytte menneskers liv og sundhed;

20 ved det andet spørgsmål søges det klarlagt, i hvilket omfang en obligatorisk og systematisk sundhedskontrol ved grænsen af import af kvæg og svin samt visse former for fersk kød stadig er begrundet i medfør af traktatens artikel 36 efter udløbet af den frist, der er fastsat i direktiverne nr. 64/432 og 64/433 om harmonisering af medlemsstaternes sundhedsmæssige foranstaltninger, som blandt andet er suppleret af Rådets direktiver nr. 72/461 og 72/462 af 12. december 1972 (JO L 302 af 31. 12. 1972, s. 24 og 27).

21 Med henblik på at fjerne hindringerne for samenhandelen inden for Fællesskabet med kvæg og svin samt fersk kød harmoniserede Rådet ved de nævnte direktiver de i medlemsstaterne gældende sundhedsmæssige foranstaltninger, idet Rådet forpligtede medlemsstaterne til at gennemføre ensartede nationale bestemmelser herfor i overensstemmelse med direktivernes forskrifter.

22 Under de mundtlige forhandlinger har den befuldmægtigede for Den italienske Republiks regering gjort gældende, at artikel 36 forbeholder medlemsstaterne suverænitet på de i artiklen nævnte områder, og at Rådets eller Kommissionens udøvelse af visse lovgivningsbeføjelser i så henseende ikke er ensbetydende med, at medlemsstaterne har givet afkald på deres kompetence, eller at den er blevet frataget dem.

23 Det er velbegrundet, at det i femte betragtning til direktiv nr. 64/432/EØF udtales: »Den ret, medlemsstaterne i henhold til traktatens artikel 36 har til fortsat at opretholde forbud eller restriktioner vedrørende indførsel, udførsel eller transit, begrundet i hensynet til beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed, fritager dem dog ikke fra forpligtelsen til at gennemføre tilnærmelsen af de bestemmelser, hvorpå disse forbud og restriktioner er baseret, for så vidt forskellene i disse bestemmelser hindrer den fælles landbrugspolitiks virkeliggørelse og funktion«;

24 artikel 36's formål er ikke at forbeholde visse områder for medlemsstaternes enekompetence, men artiklen tillader, at der ved national lovgivning gøres undtagelse fra princippet om fri bevægelighed i det omfang, dette er og forbliver begrundet for at nå de i artiklen nævnte mål.

25 Ifølge anden og tredje betragtning til de to direktiver af 26. juni 1964 skal disse gøre forordningerne om markedsordningerne for okse- og svinekød mere effektive ved at erstatte »de talrige, traditionelle beskyttelsesforanstaltninger ved grænsen med et ensartet system for især at lette handelen inden for Fællesskabet«;

26 ifølge tredje og fjerde betragtning kan dette mål kun nås ved, at de bestående forskelle mellem medlemsstaternes lovgivninger fjernes, idet »medlemsstaternes sundhedsforskrifter tilnærmes hinanden«;

27 hvad angår levende dyr består denne tilnærmelse væsentligst i, at de afsendende medlemsstater forpligtes til at påse, at der sker overholdelse af en række sundhedsforanstaltninger, som blandt andet skal sikre, at de eksporterede dyr ikke er en kilde til udspredelse af smittefarlige sygdomme;

28 for fersk køds vedkommende består tilnærmelsen i, at medlemsstaterne skal sørge for overholdelse af de standardiserede sundhedsforskrifter for behandling af kødet i slagterier og opskæringsvirksomheder samt for oplagring og transport;

29 med henblik på at give de kompetente myndigheder i modtagerlandet sikkerhed for, at de importerede dyr eller det importerede kød opfylder de foreskrevne sundhedsregler, kræver direktiverne, at de importerede varer skal ledsages af et sundhedscertifikat eller en hygiejneattest som bevis for, at sundhedskontrol er foretaget.

30 Imidlertid er der i artikel 6 i direktiv nr. 64/432 (levende dyr) hjemmel for, at modtagerlandet kan forbyde indførsel til sit område af dyr, hvis det ved en undersøgelse, som foretages ved grænsestationen af en embedsdyrlæge, viser sig, at disse dyr er angrebet af, er mistænkt for at være angrebet af eller er smittet med en sygdom, som er underkastet obligatorisk anmeldelsespligt, eller at bestemmelserne i direktivets artikel 3 og 4 ikke er blevet overholdt;

31 ligeledes kan der træffes karantæneforanstaltninger over for dyr, der mistænkes for at være angrebet af eller smittet med de nævnte sygdomme;

32 for at lette kontrollen tillader artiklen desuden hver enkelt medlemsstat at udpege de grænsestationer, som skal benyttes ved indførsel af dyrene, og at kræve, at der på forhånd gives meddelelse om ankomsten.

33 Ligeledes tillader artikel 5 i direktiv nr. 64/433 (fersk kød) medlemsstaterne at forbyde, at fersk kød bringes i handelen på deres område, når kødet viser sig uegnet til menneskeføde ved den undersøgelse, der foretages i bestemmelseslandet, eller hvis bestemmelserne i artikel 3 ikke er blevet overholdt.

34 Det fremgår af alle disse betragtninger, at det af direktiverne harmoniserede system med sundhedskontrol er baseret på, at de sundhedsgarantier, der kræves gennemført i samtlige medlemsstater, er lige effektive, hvoraf følger, at der både er garanti for, at sundheden beskyttes, og for at produkterne behandles ens;

35 systemet har i dette perspektiv det formål at forlægge kontrollen til afsenderstaten og således erstatte de systematiske beskyttelsesforanstaltninger ved grænsen med et ensartet system, således at de talrige kontrolforanstaltninger ved grænsen bliver overflødige, samtidig med at modtagerstaten får mulighed for at påse, at de garantier, der følger af det således standardiserede kontrolsystem, faktisk er til stede;

36 heraf følger, at systematisk sundhedskontrol ved grænsen af de i direktiverne omhandlede produkter ikke længere er nødvendig og derfor ej heller begrundet i medfør af artikel 36 efter det tidspunkt, som i direktiverne er fastsat for ikrafttrædelse af de nationale regler, der er nødvendige til overholdelse af direktiverne;

37 det fremgår imidlertid af artikel 6 i direktiv nr. 64/432 og af artikel 5 i direktiv nr. 64/433, at der herved gives den modtagende medlemsstat en beføjelse til at skønne over, hvornår kontrol er nødvendig for at sikre, at de levende dyr eller det ferske kød, der importeres, opfylder direktivernes betingelser;

38 selv om opfyldelsen af de sundhedsmæssige krav principielt skal fremgå alene ved kontrollen af de dokumenter (sundhedscertifikat, hygiejneattest), der skal ledsage produkterne, er stikprøvevis gennemførte veterinær- eller sundhedsundersøgelser ikke udelukket under forudsætning af, at de ikke finder sted i et sådant omfang, at de udgør en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstater;

39 ud over de i artikel 9 i direktiv nr. 64/432 og i artikel 8, stk. 2 i direktiv nr. 64/433 omhandlede beskyttelsesklausuler, der ifølge Kommissionen ikke er omfattet af artikel 36, forbeholder direktiverne desuden medlemsstaterne den fulde kontrol i de ikke-regulerede tilfælde (artikel 8 i direktiv nr. 64/432, artikel 6, stk. 1 i direktiv nr. 64/433);

40 det tilkommer i givet fald de nationale domsmyndigheder at afgøre, om de anfægtede former for kontrol er uforenelige med kravene i artikel 36.

Vedrørende det tredje spørgsmål

41 Det tredje spørgsmål er, om afgifter, der opkræves for sundhedskontrol, som dels foretages ved grænsen, og her kun af importerede produkter, dels ved

indenlandsk kontrol såvel af importerede som indenlandske produkter, er afgifter med tilsvarende virkning som told efter betydningen i artikel 9 og derfor forbudte, eller om de er interne afgifter, som omfattes af den i traktatens artikel 95 indeholdte ligebehandlingsregel.

42 Således som Domstolen allerede har kendt for ret i sine domme af 14. december 1972 (sag 29/72, *Marimex,* Recueil s. 1309) og 5. februar 1976 (sag 87/75, *Bresciani,* Sml. s. 129) må afgifter, som pålægges på grund af sundhedskontrol af varer ved disses passage over grænsen, betragtes som afgifter med tilsvarende virkning som told;

noget andet ville kun gælde, dersom afgifterne var et led i et generelt internt afgiftssystem, som konsekvent behandlede indenlandske og importerede produkter efter de samme kriterier;

43 begrebet afgifter med tilsvarende virkning som told omfatter afgifter, der opkræves ved sundhedskontrol ved grænsen af importerede produkter, og som supplerer indenlandsk kontrol, der forskelsløst finder sted af indenlandske og importerede produkter;

44 da den nævnte grænsekontrol desuden falder ind under sådanne statslige forvaltningshandlinger, der i samfundets interesse skal sikre den offentlige sundhed og hygiejne, kan den ikke betragtes som en tjeneste, der ydes importøren, og som berettiger til, at der som modydelse opkræves en afgift;

45 afgifter, der derimod pålægges af de forskellige offentlige myndigheder ved intern sundhedskontrol i medlemsstaterne både af indenlandske og af importerede produkter, er interne afgifter, som henhører under forbudet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 95.

Vedrørende sagsomkostningerne

46 De udgifter, der er afholdt af Den italienske Republiks regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som ved kendelse af 6. april 1976 er forelagt den af underretten i Susa, for ret:

1. a) **En sundhedskontrol, der foretages ved grænsen ved indførsel af levende dyr eller kød til ernæringsformål, er — uanset om den er systematisk eller ej — en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion i den i traktatens artikel 30 forudsatte betydning og er forbudt ved denne bestemmelse, medmindre den falder ind under en af de i fællesskabsretten hjemlede undtagelser, navnlig i traktatens artikel 36.**

   b) **Med forbehold af den ovenfor nævnte undtagelse trådte forbudet mod sådanne foranstaltninger for de produkter, som omhandles i forordning nr. 14/64 og nr. 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød, i kraft på disse forordningers ikrafttrædelsestidspunkt.**

2. **Selv om systematisk sundhedskontrol ved grænsen af de i direktiv nr. 64/432 og 64/433 omhandlede produkter ikke længere er nødvendig og derfor ej heller begrundet i medfør af artikel 36 efter det tidspunkt, som i direktiverne er fastsat for ikrafttrædelse af de nationale regler, der er nødvendige til overholdelse af direktiverne, og selv om opfyldelsen af de sundhedsmæssige krav principielt skal fremgå alene ved kontrollen af de dokumenter (sundhedscertifikat, hygiejneattest), der skal ledsage produkterne, er stikprøvevis gennemførte veterinær- eller sundhedsundersøgelser ikke udelukket under forudsætning af, at de ikke finder sted i et sådant omfang, at de udgør en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstater.**

3. a) **Afgifter, som pålægges på grund af sundhedskontrol af varer ved disses passage over grænsen, må betragtes som afgifter med tilsvarende virkning som told.**

   b) **Noget andet ville kun gælde, dersom afgifterne var et led i et generelt internt afgiftssystem, som konsekvent behandlede indenlandske og importerede produkter efter de samme kriterier.**

4. Afgifter, der pålægges af de forskellige offentlige myndigheder ved sundhedskontrol internt i medlemsstaterne både af indenlandske og importerede produkter, er interne afgifter, som henhører under forbudet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 95.

Kutscher Donner Pescatore Mertens de Wilmars

Sørensen Mackenzie Stuart O'Keeffe Bosco Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. december 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 23. NOVEMBER 1976 [1]

Høje Ret.

Når slagtekvæg og kød — blandt andet levende okser og oksekød — importeres til eller eksporteres fra Italien, bliver disse varer ved grænsen underkastet sundhedskontrol af dyrlæger for at få fastslået, om der medføres sygdomskim, som er farlige for landets dyrebestand. Dette bestemmes i artikel 32 i lov om sundhedsvæsenet (kongeligt dekret nr. 1265 af 27. juli 1934). Gennemførelsesbestemmelser findes i artikel 45 i bekendtgørelse om veterinærordningen (dekret fra republikkens præsident nr. 320 af 8. februar 1954). For kontrollen opkræves der afgifter af importørerne og eksportørerne. De satser, som gjaldt herfor i 1973, blev fastsat i en lov af 30. september 1970. De androg 1 000 lire pr. okse og 500 lire pr. 100 kg oksekød.

I overensstemmelse hermed skulle firma Simmenthal, Monza, betale gebyrer for veterinærkontrol, da det i juli 1973 indførte oksekød til ernæringsformål fra Frankrig til Italien. Under henvisning til, at dette ikke var foreneligt med fællesskabsretten, indledte firmaet en sag med forenklet procedure (Mahnverfahren) mod den italienske finansadministration, for at få de betalte afgifter tilbagebetalt.

Firmaet gjorde gældende, at allerede selve kontrollen var ulovlig, da den måtte anses for en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion, der er forbudt efter den fælles markedsordning for oksekød (Rådets forordning nr. 14/64, ABl. nr. 34 af 27. 2. 1964, s. 562, og Rådets forordning nr. 805/68, EFT-specialudgave 1968 (I), s. 179, org. ref. ABl. L 148 af 28. 6.

1 — Oversat fra tysk.